

Φεύγει τῆς μάννας τὸ παιδί
Τὸ τρισαγαπημένο
Ποῦ τόσα χρόνια ἦτανε
Καὶ πρὶν ξενιτεμένο.

Ποῦ ἦλθε γιὰ ἐπίσκεψι
Νὰ τὴν γλικοφιλήσῃ
Κι' ἀνάμικτα αἰσθήματα
Σε ὄλους νὰ χαρίσῃ.

Χαίρει' ἡ μάννα γιὰ τὸ γυιό,
Τὸν βλέπει, δὲν χορταίνει,
Κι' ἔρχονται κάποτε στιγμαῖς
Ποῦ εἶν' εὐτυχιωμένη.

Καὶ τὸ παιδί τ' ἀγγελικὸ
Ποῦ ἀνάστη' αὐτὴ μόνη
Γιατὶ ὠφάνεψε μικρὸ
Κρυφὰ τὸ καμαρώνει.

Ἐνῶ κοιμᾶται τὴν αὐγί,
Ἐκείνη στὸ πλευρὸ του
Θαυρεῖς τὰ μάτια τῆς ζητοῦν
Νὰ ἰδοῦνε τ' ὄνειρό του.

Τὴ νύστα δὲν αἰσθάνεται,
Προσμένει κάθε βράδυ
Τὸ «καλὴ νύκτα» νὰ τοῦ πῆ
Τὸ μπροκὸ τῆς χᾶδι.

Μὰ ἡ μέραις φεύγουν ἀστραπῆ
Καὶ συλλογιέται ἡ μάννα
Στὰ σπλάχνα τῆς κτυπᾷ βαρεῖα
Τοῦ χωρισμοῦ ἡ καμπάνα.

Ἐμπρὸς στὸ χάριτ' ἀτέκεται
Κι' ὁ νοῦς ταξεῖδι ἀρχίζει
Καὶ βλέπει τὴν ἀπόστασι
Τοὺς δυὸ ποῦ θὰ χωρίζῃ.

Σε ἄλλην ἡπειρὸ μακρὰ
Εἰς τὴν Ἀσία πάει
Φεύγει τὸ δίκαιο παιδί
Ποῦ ὄλους ἀγαπάει.

Ποῦ ζῆ σὲ σφαῖρα οὐράνια,
Ποῦ τὸν Θεὸν λατρεύει,
Ποῦ τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς
Ἀκούραστα γυρεύει.

Φεύγει τῆς μάννας τὸ παιδί
Τὸ τρισαγαπημένο
Κι' αὐτὴ κρυφὰ προσεύχεται
Μὲ μάτι βουρκωμένο.

Γονατιστὴ τὴν πρόφθασα
Ἐμπρὸς στὴν Παναγία
Καὶ μέσ' στὴ λύπη ἀκουσα
Τὴ μάννα τὴν ἁγία

Νὰ ψιθυρίσῃ: «Μὲ χαρὰ
Ὁ Λιάκος μου πηγαίνει»
Κι' ἀμέσως ἐσηκώθηκε
Ἡ μάννα ἡ καυμένη,

Τὸ δάκρυ τῆς ἐστέγνωσε,
Ἀνέπνευσαν τὰ στήθη
Καὶ στὴ μορφή χαμόγελο
Παρήγορο ἔχυθη.

Στέκετ' ἡ μάννα καὶ θαρεῖ
Τὸ κύμα τ' ἀφροισμένο....
Ἐφυγε, πάει τὸ παιδί
Τὸ τρισαγαπημένο.

(Σεπτέμβριος 1898)

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ ΣΠΙΝΕΛΗ